

Baronian

Pers bericht

Olivier Mosset

The Last Cowboy Songs

Rue Isidore Verheyden 2
1050 Brussels

24.03-14.05.2022

Opening

Donderdag 24.03
18 - 21u

Gallery Night

Art Brussels

Woensdag 27.04
18 - 21u

Olivier Mosset

The Last Cowboy Songs

De galerie Baronian in Brussel presenteert de eerste solotentoonstelling van de Zwitsers-Amerikaanse schilder Olivier Mosset (°1944) in de galerie. Mosset is afkomstig uit Bern, Zwitserland, en woont en werkt momenteel in Tucson, Arizona. Zijn tentoonstelling bij galerie Baronian, getiteld *The Last Cowboy Songs*, presenteert een reeks van zijn meest recente monochrome schilderijen op doek - samengesteld uit 4 verschillende kleuren : groen, paars, grijs en beige.

Olivier Mosset wordt beschouwd als een sleutelfiguur in de naoorlogse abstracte schilderkunst en wordt het meest geassocieerd met monochrome werken en het minimalisme. Hij was een pionier in de avant-garde kunst die opkwam in de late jaren 1950 begin jaren 1960 in de VS en in Europa en die de noties van auteurschap, allusie en illusie in schilder- en beeldhouwkunst uitdaagde. Een constante in het werk van de kunstenaar is de ongrijpbaarheid van een concreet begrip voor een kunstwerk en de vergeefse poging in iemands zoektocht naar finaliteit in de definitie. Zoals hij zelf zegt “... voor mij is het idee dat schilderijen schilderijen zijn”.

Mosset zegt vaak dat zijn titels niets te maken hebben met de werken zelf, maar dat kan toch in twijfel getrokken worden. Zijn raster schilderij in de tentoonstelling van 2021 in het Tucson Museum of Art draagt de titel *This is the Last Cowboy Song*, wat een referentie kan zijn naar zijn interesse in countrymuziek, die voor het eerst werd aangewakkerd toen hij naar Tucson verhuisde, maar evengoed ook naar een erkenning van het verstrijken van de tijd.

De titel is afkomstig van een lied uit 1980 met dezelfde naam, geschreven door William Edwin “Ed” Bruce en Ron Peterson, en in de loop der jaren gezongen door Willie Nelson en andere grote country- en westernzangers. Terwijl de tekst de klassieke klaagzang over de modernisering en industrialisering van Amerika uitdrukt, spreekt het ook over het verlangen naar eenvoud. Het refrein stelt: “Dit is de laatste cowboy song, het einde van een honderd jaar durende wals. Stemmen klinken triest terwijl ze meezingen, weer een stukje Amerika verloren.” Maar Mosset denkt niet na over zijn sterfelijkheid of over een wereld die snel verandert; hij mijmert eerder over modernisme en postmodernisme, en wat de toekomst van de kunst zou kunnen worden.

Toch komt Mosses speelse kant naar boven als hij onder druk wordt gezet om meer uitleg te geven. “Ik ben er niet zeker van dat Ed Bruce of Willie Nelson wisten wie (de abstracte schilder) Ad Reinhardt was, hoewel je voorzichtig moet zijn; Dolly Parton was een vriend van (beeldhouwer) Keith Sonnier. Er is nog een liedje, “Don’t Let Your Babies Grow Up to Be Cowboys”. Ook hier geldt: misschien moet je je baby’s niet laten opgroeien tot artiesten.”

Natuurlijk is Mosset hier sarcastisch, hij liet zich ook niet door zijn vader weerhouden om zijn passie te volgen. Integendeel, hij creëerde zijn eigen koers en creëerde ambitieuze en tot nadenken stemmende kunstwerken op zijn eigen voorwaarden.

In tegenstelling tot de titel van deze tentoonstelling, *The Last Cowboy Songs*, is deze “titaan van de kunstwereld” nog lang niet aan het afremmen. De huidige reeks nieuwe werken die hij maakte, bevestigen zijn plaats van belang in de eenentwintigste eeuw evenzeer als in de twintigste.

In het begin van de jaren zestig verhuisde Mosset naar Parijs en ontdekte hij er de artistieke groep Nouveau Réalisme. In 1966 werd hij door Jacques Villeglé uitgenodigd om te exposeren op de Salon Comparaison in het Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris, waar hij een schilderij met twee letters "A" presenteerde. Dit was het begin van een reeks kleine werken die een soort van "nulgraad" van de schilderkunst trachtten te bereiken. Hij schilderde een werk met een enkel cijfer, een met een enkele punt, en twee "woord"-schilderijen - RIP en THE END - die voor sommige critici de verklaring opriepen dat de traditionele schilderkunst dood was.

Mosset ontmoette de conceptuele kunstenaar Daniel Buren en richtte samen met Michel Parmentier en Niele Toroni de groep "BMPT" op, die een gemeenschappelijke basis vond in het verwerpen van het begrip auteurschap en het primaat van kunst als een historisch object. Zij verwierpen het abstract expressionisme en waren niet van plan de geldigheid van de schilderkunst zelf in twijfel te trekken, zoals de Nouveaux Réalistes. Mosset: "Zij beschouwden de schilderkunst als regressief en ouderwets, ze probeerden de schilderkunst om zeep te helpen. En met BMPT brachten wij de schilderkunst terug".

De ultieme erkenning van zijn werk kwam er toen Mosset werd opgenomen in het Zwitserse paviljoen op de 44ste Biënnale van Venetië in 1990. Zoals de Franse filosoof Jean Baudrillard schreef, verwijzen Mosssets werken naar het primaat van het object boven representatie, toe-eigening als een strategie om het idee van auteurschap te demystificeren, en het monochrome als een benadering om alle betekenis uit het schilderij zelf te elimineren. Niet in een hokje te plaatsen, legt Mosset uit, "in mijn geval zou ik altijd terugkeren naar de concepten uitgewerkt door Greenberg: als het schilderij op een rechtvaardige manier gemaakt is, zal het een kritische dimensie bevatten, zowel naar zichzelf als naar het systeem en de kunstmarkt." Mosssets focus op het object op zich boven de al dan niet impliciete inhoud heeft hem in de loop der tijd op een vaste koers gehouden die ook vandaag nog relevant is.

Bronnen: Julie Sasse, Olivier Mosset, Tucson Museum of Art, Tucson, exhibition catalogue, 14 October 2021-27 February 2022, pp.11-35.

--

Olivier Mosset (°1944, Bern, Zwitserland) woont en werkt in Tucson, Arizona (VS). Hij is vooral bekend voor zijn grootschalige monochrome schilderijen en muurschilderingen, maar creëerde ook readymades, gedrukte edities, ijsinstallaties en decors voor balletten. De laatste vijftig jaar exposeerde Mosset over de hele wereld. Naast vele solotentoonstellingen was hij te zien in het Tucson Museum of Art, Arizona (2021); Jean-Paul Najar Foundation, Dubai (2017); doART Beijing (2008); Palais de Tokyo, Parijs (2006); MAMCO museum voor hedendaagse kunst, Genève (1996); de 44e Biënnale van Venetië, Zwitsers paviljoen (1990). Zijn geselecteerde groepstentoonstellingen en Biënnales zijn Manifesta 10, Hermitage Museum, Sint Petersburg (2014); Franse Kunstacademie in Rome, Villa Medici (2014); The Kitchen and the Cultural Services of the French Embassy, New York (2013); Musée d'Art Moderne de la Ville de Paris (2010); de Whitney Biënnale in het Whitney Museum of American Art, New York (2008).